

Het grote zaterdaginterview

» SJEFF JANSSEN

DOOR FRANK BUSCHMANN EN TIM GEURTS

Eeuwig de 'loner' en rebel

Sjeff Janssen is een trots man. Dat blijkt nog voordat het interview is begonnen. Met zichtbaar plezier leidt hij het bezoek rond op het uitgestrekte terrein (tien hectare) van het Anky Education Center. In dit stukje buitengebied van Erp praat hij gepassioneerd over zijn kinderen, over vraschtuwagens die voorzien van alle gemakken - van concours naar concours trekken en over paarden natuurlijk. Bij een wei houdt hij even halt. Salinero, wijst hij. Het dressuurmaatje van zijn partner Anky van Grunsven staat vreselijk te grazen. De tweevoudig olympisch kampioen is met pensioen. De donkerbruine ruïn is wat dikker dan in z'n beste dagen, dat wel. Janssen lacht. „Paarden zijn wat dat betreft net mensen.

Als je niets meer doet, komt er al snel wat bij. Eenmaal op het terras voor het woonhuis luidt de vraag of hij het gesprek in het Limburgs wil doen of in het Nederlands. Hij is immers al een poosje weg uit Limburg. Janssen kiest voor dialect.

Wat heeft u nog met Limburg?
„Ik hou nog ontzettend veel van Limburg. Ik fiets er ook nog vaak. De kleine kronkelende weggetjes. De schoonheid van de Maasberg, met die kinderkopjes. De weities, de mensen die op een bankje zitten. Op de fiets kom je dat allemaal tegen. Ik kan ook nog wel eens de auto pakken en dan gewoon een beetje gaan rondrijden daar. Dat doe ik samen met mijn beste vriend Peter Murphy (oud-volleybalcoach, red.). Hij is een beetje een levensfilosoof. We praten veel, maar vaak ook nauwelijks. Ik denk dat hij het prettig vindt om met me op stap te gaan, zodat hij me wat beter leert kennen. Ik geef weinig van mezelf prijs, maar als we samen zijn dan begin ik vaak gewoon uit mezelf te praten. Omdat ik me bij hem op mijn gemak voel.”

Breken nog anderen door dat pantser heen?
„Moeilijk. Ja, Kivi (zoekt naar de

Sjeff Janssen bivakkeerde jarenlang met Anky van Grunsven op de top van de Olympus. De man die gewend was om alles alleen te doen, heeft na zware periodes geleerd dat het ook anders kan en is vastbesloten om niet in dezelfde valkuilen te trappen als zijn ouders. „Ik probeer de fouten die bij mij gemaakt zijn, zelf niet te maken.”

hond die even daarvoor nog aan zijn voeten lag, red.) en Anky. Die komen in de buurt.”

Veel op jezelf zijn, is dat altijd zo geweest?
„Ik heb een fantastische jeugd gehad, maar vooral omdat ik het zelf creëerde. Op school was ik onhandelbaar. Ihuus ook. Ik was niet heel erg geliefd. Ondertussen in de plus. Mijn mam was altijd bezig, mijn vader altijd weg. Eerst als wielrenner, later als ploegleider. Dan leer je al snel op jezelf vertrouwen. Ik heb nooit een band met mijn vader gehad. Een van de grote missers in mijn leven. Met mijn moeder ook niet, we lagen elkaar niet zo goed. Ik probeer de fouten die bij mij gemaakt zijn, zelf niet te maken. Ik moet me er echt op focussen om meer dan genoeg tijd aan mijn kinderen te besteden. Het is soms heel makkelijk om dat niet te doen. Maar dan denk ik: wel doen. Anders krijg je later spijt.”

U heeft in uw jeugd een jaar op een kostschool gezeten. Hoe was dat?
„Onvergetelijk slecht! Ik zat van mijn elfde tot en met mijn twaalfde in Bleijerbeide. De verhalen zijn allemaal wel bekend. Ik heb geen last gehad van broeders, maar onderling waren de jongens zo vervrot door dat hele spul... Dat was echt niet normaal. Ik ging ook nooit naar huis. Andere dingen eens in de twee weken, maar ik niet. Pap was meestal weg, dus dan kwam niemand me ophalen. Dat was geen leuke periode. Ik heb toen ook tegen mijn vader gezegd: als jij me hier niet vanaf haalt, doe ik zelf wat aan. Dat jaar heb ik later zo snel mogelijk geblokt. Weg! Ik heb er ook nooit meer over nagedacht. Het is dat het de laatste jaren vaker in de krant en op tv kwam, toen dat allemaal begon te rommelen. Het enige positieve was dat er ontzettend veel aan sport werd gedaan. Veel aan atletiek, want daar zat de beste atletiekclub van Nederland.”

Was u een goede atleet?
„Niet echt een goede atleet. Ik kon

van alles wat. Is mijn hele leven lang geweest zo. Ik kan redelijk skiën, maar ben geen goede skiër. Ik kan redelijk goed golfen, maar ben geen goede golfer. Ik kan redelijk goed fietsen, maar ben geen goede fietser. Ik kon gemiddeld goed voetballen, maar was geen goede voetballer. Iets meer dan een 6. Geef mezelf een 7.”

In de paardensport was u geen 7.
„Nou, als ruiter ook. Maar als trainer geef ik mezelf een 9 (grjinst).”

U kwam pas relatief laat in contact met de paardensport. Hoe begon dat?
„Dat is eigenlijk begonnen in Elsloo. Toen ik een jaar of 24, 25 was. Ik was al vader en tenniste in die tijd nog vrij veel. Ik had mijn dochter vaker mee en steeds als we langs een weil kwamen, zag zij daar een merrie met een veulen. Ik heb toen met mijn achterlijke kop dat veulen gekocht. Ik verdiende als jonge smuiter meer dan twee familievaarders bij elkaar dankzij mijn werk in Duitsland en later mijn eigen assurantiekantoor. Maar ik wist natuurlijk helemaal niks van paarden.”

Hoe heeft u dat opgelost?
„Ik heb via via een weitleje gevonden en daar het veulen neergezet. Bij het voeren kwam ik iedere dag eens in de twee weken, maar ik niet. Pap was meestal weg, dus dan kwam niemand me ophalen. Dat was geen leuke periode. Ik heb toen ook tegen mijn vader gezegd: als jij me hier niet vanaf haalt, doe ik zelf wat aan. Dat jaar heb ik later zo snel mogelijk geblokt. Weg! Ik heb er ook nooit meer over nagedacht. Het is dat het de laatste jaren vaker in de krant en op tv kwam, toen dat allemaal begon te rommelen. Het enige positieve was dat er ontzettend veel aan sport werd gedaan. Veel aan atletiek, want daar zat de beste atletiekclub van Nederland.”

Dat heeft zich later met Anky dubbel en dwars uitbetaald. Wat is uw geheim?

„Mijn voordeel is nog altijd dat ik niet uit de paardensport kom. Voor mij was het niet vanzelfsprekend dat wat ze ziden ook klopte. Ik heb mezelf alles aangeleerd, heb veel boeken gelezen van de oude meesters. Daar kun je veel van leren, vooral als je in de problemen zit. Maar je moet het uiteindelijk zelf doen. *Trial and error.*”

Voorals trainer waren er door die methode grote successen. Maar u had ook een relatie met Anky. Maakte dat het niet lastiger?
„Je eigen vrouwen en kinderen kun je niet trainen.”

Toch is dat wat u deed.
„Dat botste ook gruwelijk. Echt gruwelijk. We hebben allebei een, ik zal niet zeggen ego op een negatieve manier, maar we zijn wel allebei heel erg streberig en perfectionistisch. En dat botste natuurlijk vaker in aanloop naar al die grote wedstrijden. We waren heel wat trainingen allebei op oorlogspad. Maar het heeft ons wel ergens gebracht.”

Zorgde het voor problemen dat jullie qua leeftijd achttien jaar verschilden?
„Nee, want ik ben nu nog een kind. We hebben altijd absoluut gelijkwaardig geacteerd ten opzichte van elkaar. Maar ik ben gruwelijk fanatiek, vooral als ik iets in handen heb waarvan ik denk: dat is goud.”

En dat dacht u bij Anky?
„Dat dacht ik en dat heb ik ook goed gezien. Maar van niks, komt niks. Dus je moet er wel een beetje voor werken. En Anky is wat meer van het gevoel. Zij had op het paard dan het idee dat we een stap te ver gingen. Dat ik moest zeggen: „Nee, je moet dat extra stapje nog doen. Om er te komen”. Dat was wel vaker een *boffe*. Ik ben me wel eens gewoon omgedraaid tijdens trainingen. Vandaag doen we niks meer, bekijk het maar. Dan was er gewoon niks met haar aan te vangen. (lachend) Of met mij.”

Sjeff Janssen: „Ik ben gruwelijk fanatiek, vooral als ik iets in handen heb waarvan ik denk dat is goud.” FOTO ERMINDO ARMINO

Paspoort

Leeftijd 68
Woon in Erp (Brabant)
Geboren in Elsloo
Relatie met Anky van Grunsven, kinder- Pascale (48), Yannick Janssen (13) en Ava Eden (11)
Belangrijkste zeges als dressuurcoach olympisch goud in 2000, 2004 en 2008. Won in totaal tien olympische medailles en meerdere Europese en wereldtitels.

Anky's familie zat niet echt op u te wachten.

„Ik was een oude lul en al twee keer gescheiden. Ik trainde haar toen al, maar mocht hier niet in Erp komen. Later mocht ik hier wel les geven, maar niet naar binnen. Stond ik vaak in de stromende regen, in de buitenbak, ergens achter het huis op een veld. Tot het een keer zo hard regende en haar vader medelijden kreeg. Vanaf dat moment was ik binnen, maar de meest fantastische band is het nooit geworden.”

Met Anky wel. Jullie hebben al het nodige meegemaakt samen. Zelf heeft u een hersentumor gehad en jullie zoon kwam veel te vroeg ter wereld.

„Hij was 25 weken toen hij geboren werd en lag op de intensive care in Veldhoven. Om je heen sterven er dan kinderen. Regelmatig eenje, soms wel twee in een week. Die hartjes blijven om de haverklap stilstaan. Dan komt er een arts en die tikt een paar keer op dat hartje en dan gaat het weer. En dat gebeurt soms wel tien keer op een dag. Het allerergste vond ik daarom het moment dat hij van de hartbewaking af moest. Daar hebben we toen twee dagen bijna slaande ruzie over gehad. Dat gaat niet gebeuren, heb ik gezegd. Toen heb ik wel een moment gedacht: dat moet maar goed af gaan lopen. Maar het liep goed af.”

Dat pantser waar u het eerder over had, was dat er toen ook nog?
„Weg, totaal weg.”

Heeft die periode u veranderd?

„Ik was een echte rebel. Dat ben ik mijn hele leven lang geweest. Nu nog. En ik ben een *loner*. Altijd geweest. Je zorgt voor jezelf, leeft zelf, regelt dingen zelf. Voor mij is het altijd moeilijk geweest om bepaalde zaken te delen. Dat moet ik leren en daar ben ik ook nog steeds mee bezig.”

Reageren?
frank.buschmann@delimburger.nl
tim.geurts@delimburger.nl